BARBU DELAVRANCEA

NEGHINIȚĂ ȘI BABA

A fost odată o babă, bătrînă, bătrînă. Abia zărea de bătrînă ce era. Și unchiașul, ba la pădure, ba la arie, ba la tîrg, iar baba sta

singură cuc, că toată ziulica i-ar fi țiuit tăcerea în fundul urechilor dacă n-ar fi strănutat și n-ar fi tușit cîteodată. Ba uneori, ca să-și mai ție de urît, tot ea vorbea și tot ea răspundea.

— Ei, ei, ce n-ar plăti un flăcău la bătrînețele noastre!

— Cît, de? cît?

— Ihi, ihi, mult de tot!

— Ba te-ai mulțumi și p-o coadană. Tu să-nșiri, și ea să deșire,

tu să cerni, și ea să risipească, tu să pui de mămăligă, și ea să răstoarne găleata pe foc.

— Dacă e p-așa, m-aș mulțumi și p-un copil cît ghemul, numai s-auz în casă «mamă», că mult e pustiu cînd ușa se închide peste doi bătrîni.

— Da' dacă ar fi mai mic?

— Fie și mai mic.

Și bătrîna începu să rîză.

— Ce neroadă!

— Ba neroadă, nu glumă!

— Dar dacă ar fi cît un bob de mazăre?

Și tocmai cînd da bătrîna capul peste cap de rîs, odată tresări că, de dupe ușă, s-auzi un glas ascuțit și înțepat:

— Dar dacă ar fi cît o neghiniță?

Bătrîna se uită, înspăimîntată...

— Bine, bine, zise același glas, văz eu că nu-ți trebuie copii...

Baba își luă inima în dinți și zise:

— Ba-mi trebuie... da' unde ești... cine ești?

— Cine sînt? *Neghiniță,* gîndul lumii. De mic ce sînt, pătrunz în urechile oamenilor și-i ascult cum gîndesc. Adineauri eram în urechea ta a dreaptă, apoi am trecut

în a stîngă, ș-am rîs de m-am prăpădit cînd am văzut ce-ți trec prin minte...

— Neghiniță, ci tacă-ți gura și vin' să te văz!

Și pe loc s-auzi un țîșt ca de lăcustă și un bîzîit ca de albină. Bătrîna simți pe mînă o picătură caldă.

— Iacătă-mă și pe mine!...

Biata femeie făcu niște ochi mari cît toate zilele și se miră toată de ce văzu pe mînă, că cerul de i s-ar fi dăschis nu s-ar fi minunat mai mult.

Neghiniță era frumos ca o peatră scumpă; și era mic cît

o neghină; și avea niște ochișori ca două scîntei albastre, și niște mîni și picioruțe ca niște firișoare de păianjăn.

Bătrîna dădu să-l sărute. Neghiniță, țîști pe nas, țîști iar pe mînă!

— Încet, mamă, încet, că mă strivești, zise Neghiniță.

— Să te sărut, că-mi umpluși casa cu dragoste cînd îmi ziseși *mamă*.